udgifter i regnskabsårene 1976 og 1977 til støtte til privat oplagring af bordvine.

2. Hver part bærer sine omkostninger.

Mackenzie Stuart Koopmans Bahlmann

Pescatore O'Keeffe Bosco Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juli 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT M. DARMON FREMSAT DEN 12. APRIL 1984 [1]

Høje Domstol.

1. Den 14. januar 1983 udstedte Kommissionen for De europæiske Fællesskaber to beslutninger om afslutningen af de af storhertugdømmet Luxembourg forelagte regnskaber over de udgifter for regnskabsårene 1976 og 1977, der er finansieret gennem Den europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), garantisektionen.

Ved de nævnte to beslutninger [2] afslog Kommissionen at lade fonden dække de udgifter, der var afholdt til støtte til privat oplagring af bordvin, og som androg følgende beløb (i luxembourgske francs):

— 9 639 938 for regnskabsåret 1976,

— 5 149 799 for regnskabsåret 1977.

Storhertugdømmet Luxembourg anerkendte ganske vist, at beslutningerne var berettigede, for så vidt Kommissionen herved afslog at anerkende et beløb på 937 837 LFR for 1976 og 496 591 LFR

1 — Oversat fra fransk

2 — 83/38, EFT L 38 af 10. 2. 1983, s. 32, for regnskabsåret 1976, og 83/49, EFT L 40 af 12. 2. 1983, s. 57, for regnskabsåret 1977

for 1977 på grund af, at der var afsluttet kontrakter om oplagring med tilbagevirkende gyldighed [1], men har anlagt denne sag til prøvelse af afslaget på at lade fonden dække følgende udgifter (i LFR):

— 8 702 101 for regnskabsåret 1976,

— 4 653 208 for regnskabsåret 1977,

det vil sige i alt 13 335 309 LFR.

Beløbet svarer til, hvad der blev ydet som støtte til bordvine, for hvilke der var afsluttet oplagringskontrakter, og som ved den lejlighed blev præsenteret som bordvine, men som ved udløbet af oplagringsperioden for en ikke nærmere angivet del opnåede »la Marque Nationale«, det vil sige blev anerkendt som kvalitetsvine fra bestemte dyrkningsområder (k.v.b.d.), jfr. Rådets forordning nr. 817/70 af 28. april 1970 [2].

2. Den gældende EF-ordning på området har indeholdt en række bestemmelser, hvoraf jeg vil nævne følgende, som især vedrører nærværende sag.

Rådets forordning nr. 816/70 af 28. april 1970 [3] har til formål at supplere den fælles markedsordning inden for vinsektoren. Herved toges blandt andet i betragtning: »nødvendigheden af at stabilisere markederne og sikre den pågældende landbrugsbefolkning en rimelig levestandard«, og åbner mulighed for, at »der kan træffes interventionsforanstaltninger i form af støtte til privat oplagring ... af bordvine«. Forordningens artikel 6, stk. 1, bestemmer:

»Så snart støtteforanstaltningerne til privat oplagring er blevet udløst, afslutter de af medlemsstaterne udpegede interventionsorganer med producenterne på disses begæring oplagringskontrakter vedrørende de af disse foranstaltninger berørte vine.«

De nærmere regler om de nævnte interventionsforanstaltninger blev efterfølgende reguleret ved Kommissionens forordninger nr. 1437/70 og 2015/76 [1].

Førstnævnte forordnings artikel 3, stk. 1, første afsnit, bestemmer: »Interventionsorganerne afslutter kun kontrakter om bordvine«. Den anden forordnings artikel 1, andet afsnit, bestemmer, at der ikke kun kan afsluttes oplagringskontrakter for bordvine, men også for »druemost og koncentreret druemost«.

Flere af bestemmelserne i forordning nr. 2015/76 blev ændret ved Kommissionens forordning nr. 2206/77 af 5. oktober 1977 [4], som blandt andet indeholder en ny affattelse af artikel 6, hvis stk. 7 har følgende ordlyd:

»En bordvin, der er genstand for en oplagringskontrakt, kan ikke senere anerkendes som k.v.b.d.«,

idet det i forordningens 3. betragtning understreges,

at de »for at undgå misbrug synes ... nødvendigt at *fastslå*, at en bordvin, der

1 — artikel 8, stk. 1, i Kommissionens forordning nr. 1437/70 af 20. 7. 1970 om lagerkontrakter for bordvin (EFT 1970 II, s. 410), samt artikel 8 i Kommissionens forordning nr. 2015/76 af 13. 8. 1976 om oplagringskontrakter for bordvin, druemost og koncentreret druemost. (EFT L 221 a 14. 8. 1976, s. 20).

2 — forordning om fastlæggelse af særlige regler for kvalitetsvine fra bestemte dyrkningsområder (EFT 1970 I, s. 228).

3 — forordning om supplerende regler for den fælles markedsordning for vin (EFT 1970 I, s. 212).

4 —EFT L 255 af 6. 10. 1977, s. 13.

er genstand for en oplagringskontrakt, ikke kan anerkendes som k.v.b.d.«.

Sagens baggrund er den bestående uenighed mellem storhertugdømmet Luxembourg og Kommissionen om ordningen med hensyn til kvalitetsvine og fortolkningen af de bestemmelser, der er gældende inden for det pågældende område.

3. Ifølge en skrivelse, som den 3. marts 1983 blev udarbejdet af det luxembourgske ministerium for landbrug, vinavl, vandbygnings- og forstvæsen, er den luxembourgske ordning opbygget på følgende måde:

»Enhver vin er som udgangspunkt bordvin, og enhver vin kan, efter at være blevet præsenteret for 'Commission de la Marque Nationale' '(under forudsætning af, at den opfylder visse betingelser)' blive en k.v.b.d.«.

Den sagsøgende medlemsstat har anført, at hverken grundforordningen nr. 816/70 eller gennemførelsesforordningerne nr. 1437/70 og nr. 2015/76 er til hinder for, at en bordvin, der er genstand for en oplagringskontrakt, ved kontraktens udløb præsentres for »Marque Nationale« -kommissionen og opnår denne betegnelse.

Forbudet fremgår af forordning nr. 2206/77 af 5. oktober 1977, navnlig dennes artikel 6, stk. 7, jfr. ovenfor, som dog slet ikke »bekræfter«, men på det punkt ændrer den tidligere ordning.

De oplagringskontrakter, der er afsluttet under denne tidligere ordning, er derfor ikke til hinder for, at der ydes støtte til de producenter, hvis vine efter kontraktens udløb opnår betegnelsen »Marque Nationale«, når det desuden tages i betragtning

— at ordningens formål er tilgodeset, idet enhver oplagret vin i oplagringsperioden har været holdt tilbage fra markedet,

— at den sagsøgende medlemsstat har truffet de fornødne foranstaltninger som følge af forordning nr. 2206/77 med henblik på, at oplagrede bordvine definitivt klassificeres som sådanne, idet producenterne ikke senere kan få dem godkendt som »Marque Nationale«-vine.

4. Kommissionen har anført, at den på alle ovennævnte punkter er ganske uenig.

Efter Kommissionens opfattelse bygger den fælles markedsordning for vin på en grundlæggende sondring mellem

— på den ene side bordvine, og

— på den anden side k.v.b.d., der er anerkendt som sådanne eller kan blive det.

En bordvin bliver ved med at være en bordvin i hele sin »karriere«, indtil den forbruges. Derimod har en vin, der opnår »Marque Nationale«, aldrig været en bordvin. Der kan ikke for en sådan vin afsluttes en oplagringskontrakt; det kan der kun for bordvine.

Ovennævnte sondring ligger til grund for EF-ordningen og navnlig for forordningernes respektive formål:

— nr. 816/70, som alene for bordvine fastsatte pris- og interventionsregler, som åbner mulighed for støtteforanstaltninger af økonomiske karakter, for eksempel støtte til oplagring;

— nr. 817/70 om k.v.b.d., som taler om en »politik til fremme af kvaliten«, som er en betingelse for »en forbedring af medsforholdene og hermed en udvidelse af afsætningsmulighederne«.

Den bestemmelse, der udtrykkeligt blev indført for første gang i en forordning (nr. 2206/77), er ikke en ny regel. Der er tale om en »ex tuto-bestemmelse«, som blot klarlægger den regel, fællesskabslovgiveren allerede havde fastsat i de to forordninger nr. 816 og 817/70.

Enhver anden fortolkning vil forskertse ordningens formål, for

— støtte til privat oplagring af bordvin har til formål at forhindre et prissammenbrud på markedet for de pågældende vine, idet de afsluttede kontrakter bevirker, at afsætningen af den pågældende vinudsættes til et gunstigere tidspunkt: dette vil kun have mening, hvis det er en vin af samme type som den oplagrede vin, der bringes på markedet, det vil sige en bordvin,

— én og samme producent kan ikke for én og samme vin opnå to fordele: støtte til oplagring, når vinen betragtes som bordvin, og en bedre salgspris, når vinen sælges som kvalitetsvin; en sådan dobbelt fordel bringer ligebehandelingen af de erhvervsdrivende i fare og forvrider følgelig konkurrencen på det fælles markede.

5. Domstolen skal således vælge mellem to opfattelse af EF's markedsordning for vin:

— den sagsøgende stats »både-og«-opfattelse, og

— Kommissionens »enten-eller«-opfattelse.

Lad mig sige det ligeud, at jeg er tilhænger af sidstnævnte opfattelse.

Ganske vist måtte man afvente udstedelsen af forordning nr. 2206/77 den 5. oktober 1977, før det formelt kunne udelukkes, at en bordvin, der er genstand for en oplagringskontrakt, efterfølgende kan anerkendes som k.v.b.d.

En sådan manglende mulighed, som endda ikke var formuleret i forordningerne nr. 1437/70 og nr. 2015/76 i deres oprindelige affattelse, var dog en følge af karakteren af den fælles markedsordning for vin, således som den er fastlagt i forordningerne nr. 816 og 817/70.

Når der ydes støtte i medfør af EF-reglerne, kan den ikke ydes med henvisning til, at de nationale lovgivninger indebærer forskelle i form af visse »særordninger«, på en sådan måde, at kun en enkelt medlemsstats erhvervsdrivende opnår visse fordele.

Domstolen har allerede fastslået, at

»da gennemførelsen af den fælles landbrugspolitik skal sikre, at de erhvervsdrivende i medlemsstaterne behandles lige, kan en medlemsstats nationale myndigheder ikke via en vid fortolkning af en bestemt retsforskrift begunstige de erhvervsdrivende i denne stat til skade for erhvervsdrivende i andre medlemsstater, hvor der anvendes en strengere fortolkning« [1].

Ønsket om, at markedskræfternes frie spil inden for det fælles marked opretholdes, uden at der skabes en præference-stilling for luxembourgske produ-

1 — dom af 7. 2. 1979, sag 117/76, Nederlandene mod Kommissionen, præmis 9, sml. s. 279.

center, bør således ikke føre til, at Domstolen gør Kommissionens opfattelse til sin, det vil sige at Kommissionen frifindes for storhertugdømmet Luxembourg's principale påstand.

6. Den sagsøgende stat har subsidiært nedlagt påstand om, at den tilkendes en del af den støtte til oplagring, den har krævet af Kommissionen.

Sagsøgeren har gjort gældende, at størstedelen af den oplagrede vin har måttet afsættes som almindelig bordvin, og at der således må tilkendes en del af det beløb, som er påstået principalt, en del, der kan opgøres tilnærmelsesvis på grundlag af statistiske oplysninger. Storhertugdømmet Luxembourg har i den forbindelse anført, at det må påhvile Kommissionen at godtgøre, at det var et berettiget afslag, den gav på Storhertugdømmets krav om delvis dækning, idet et sådant afslag er en undtagelse, for hvilken bevisbyrden påhviler den, der gør den gældende, og dette så meget desto mere som bevisbyrden påhviler fællesskabslovgiveren, hvis regler om registrering og bogføring har vist sig utilstrækkelige med henblik på at »spore den efterfølgende anvendelse af hver enkelt oplagret vin«.

Mere subsidiært har Storhertugdømmet med henvisning til artikel 42, stk. 1, i Domstolens procesreglement tilbudt at bevise, hvor store mængder af bordvin der har været oplagret og efterfølgende er afsat som sådanne og derfor berettigede til støtte fra EUGFL.

7. Kommissionen har i replikken anført,

— at medlemsstaterne i henhold til traktatens artikel 5 har pligt til at træffe alle foranstaltninger, som er nødvendige for at sikre opfyldelsen af Fællesskabets forpligtelser,

— at det inden for det pågældende område tilkom den sagsøgende medlemsstat at anvende bestemmelserne i Kommissionens forordning nr. 1153/75 af 30. april 1975 [1], hvorved der indførtes en avanceret ordning, som gjorde det muligt at følge en vin fra fremstilling til forbrug,

— at det under alle omstændigheder tilkommer den medlemsstat, som gør krav på finansiering med fællesskabsmidler, at fremlægge ikke blot en omtrentlig statistisk oversigt, men et bevis for det antal transaktioner, der skal finansieres, og for, at de er i overensstemmelse med EF-reglerne; et sådant bevis har storhertugdømmet Luxembourg således framlagt med hensyn til afslutningen af regnskaberne for de langsigtede oplagringskontrakter i produktionsåret 1977/78, og

— at det tilbud om bevis, som sagsøgeren er fremkommet med under henvisning til procesreglementets artikel 42, stk. 1, er fremsat for sent og er for usikkert.

8. Storhertugdømmet Luxembourg's krav om udbetaling af ovennævnte beløb er fremsat i forbindelse med finansieringen af den fælles landbrugspolitik.

Artikel 3 i Rådets forordning nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik [2] bestemmer, at »interventioner til regulering af landbrugsmarkederne, som foretages efter Fællesskabets regler inden for rammerne af den fælles markedsordning for landbruget, finansieres . . .«.

Det er således åbenbart, at den stat, der gør krav på en sådan finansiering, skal bevise, at betingelserne for at opnå finansieringen er opfyldt, og dette under kontrol af Kommissionen, som udøver

1 — forordning om udstedelse af ledsagedokumenter og om fastlæggelse af de forpligtelser, der inden for vinsektoren påhviler producent og forhandler, undtagen detailhandler (EFT L 113 af 1. 5. 1975, s. 1).

2 — EFT 1970 I, s. 196.

dette prærogativ blandt andet inden for rammerne af den procedure om afslutning af regnskaberne, som er fastsat i ovennævnte forordnings artikel 5, litra b).

Forpligtelsen belyses nærmere i samme forordnings artikel 9, stk. 2, som bestemmer, at

»de funktionærer, der er bemyndiget af Kommissionen ... har adgang til de bøger og alt øvrigt materiale, som vedrører de af Fonden finansierede udgifter. De kan især undersøge,

...

b) om de nødvendige *bilag* er til stede og stemmer overens med de af Fonden finansierede foranstaltninger«.

Alene af den grund påhviler beviset for, at udgiften til oplagringsstøtte er berettiget, ikke Kommissionen, men den sagsøgende stat.

I replikken havde storhertugdømmet Luxembourg tilbudt at »bevise, hvilke mængder af oplagret bordvin der også er afsat som sådanne, og som under alle omstændigheder er berettiget til støtte fra EUGFL«.

Ved skrivelse af 24. november 1983 anmodede Domstolens justitskontor Storhertugdømmet om at fremlægge ethvert dokument til støtte for sine anbringender. Den 19. januar erklærede Storhertugdømmet »at det skriftligt bekræftede, at den luxembourgske regering ikke råder over dokumenter«, som kan fremsendes til Domstolen.

Under den mundtlige forhandling den 13. marts 1984 erklærede den sagsøgende stat, at man ikke ville fastholde bevistilbudet, som oven i købet var fremsat helt subsidiært, hvorfor man gav afkald herpå.

Efter min opfattelse bør sagsøgte således frifindes for storhertugdømmet Luxembourg's subsidiære påstand, helt som det var tilfældet med den principale påstand.

Jeg vil følgelig foreslå, at sagsøgte frifindes i den foreliggende sag, og at den sagsøgende medlemsstat afholder sagens omkostninger.